

שנת תש"ז / חיים חפר

אלה היו ימים של התרוממות הנפש – אנחנו זוכרים
הם יצאו אלינו מתוך האש בעודם בוערים
הם השאירו מאחוריהם שפה גוססת ואימה ואפילו לא קברים
הנאצים כמעט ומחקו אותם מתחת לשמיים
ואנחנו היישוב היהודי בארץ ישראל מה יכולנו לתת להם? רק גשר על פני המים
וספינות רעועות ומסוכנות שהחוק הימי פוסל לשייט
והם האמינו בנו, כי כאשר הביטו בנו, הם ראו את הבית
וגם אנחנו ידענו, כי אנחנו הארץ הצודקת והטובה
וכך יחד עמדנו אתם מול המשחתות ושרנו את התקווה!

אלה היו ימים של התרוממות נפש – גם כאשר הובסנו
וכאשר ספינה אחת נפלה בשבי עלינו על אחרת – לא היססנו
ששים ותשע ספינות השיטו ההגנה והפלי"ם
מן הראשונה ששלושים וארבעה מעפילים צלחו בה את הגשר בים
ועד "יציאת אירופה" על ארבעת אלפים וחמש מאות נוסעיה שהדהימו את העולם
ועד שני ה"פאנים" של חמישה עשר אלף מעפילים כמספר תושבי נתניה בתש"ז
ולא הייתה עוד מחתרת אצילה כמותה ולא היה עוד כרוחה העז!
וגם כאשר הובלו אל המחנות בקפריסין אל ההסגר והתיל
הם זכרו כי ראו את הכרמל והם חלמו עליו יומם וליל
ושם, עם רובים מעץ, שגולפו במזלגות ובסכינים
הם לא כינו את עצמם "פליטים" ו"ניצולים" הם הפכו ל"שורת המגינים"
וכאשר הגיעו אל המזח בחיפה ועקבם סוף סוף במולדת החופשית דרך
שאלו אותם: "לאן אחי?" "לאן אחותי?" רובם אמרו מלה אחת "פלמ"ח"

אלה היו ימים של התרוממות הנפש של הצלה של הנוסח שלנו לפדיון שבויים
כאשר הם היו הגיבורים האמיתיים שמן החומר הקשיח עשויים
ואנחנו היינו המפקדים והחובלים והגדעונים – לפקודה תמיד קרואים
והדברים רשומים על דפי ההיסטוריה ובנמלי הים הגדול הם מסופרים וידועים
כן, אלה היו ימים של התרוממות הנפש – האם אנחנו עדיין ראויים?

ספטמבר 2007